

Predica de la Krefeld

Duminică, 4 august 2013, ora 10⁰⁰

Ewald Frank

[Fratele Alfred Borg: Efeseni 1.3-8: „*Binecuvântat să fie Dumnezeu, Tatăl Domnului nostru Isus Hristos, care ne-a binecuvântat cu tot felul de binecuvântări duhovnicești, în locurile cerești, în Hristos. În El, Dumnezeu ne-a ales înainte de întemeierea lumii, ca să fim sfinți și fără prihană înaintea Lui, după ce, în dragostea Lui, ne-a rânduit mai dinainte să fim înfiați prin Isus Hristos, după buna plăcere a voii Sale, spre lauda slavei harului Său pe care ni l-a dat în Preaiubitul Lui. În El avem răscumpărarea, prin sângele Lui, iertarea păcatelor, după bogățiile harului Său pe care l-a răspândit din belșug peste noi, prin orice fel de înțelepciune și de pricepere*”. (...)]

[Se cântă cântările: „O, El este Isus, o, El este Isus”; „Crede doar, crede doar” (...)]. Amin. Amin.

Lăudat și binecuvântat să fie Domnul Dumnezeul nostru din veșnicie în veșnicie, care ne-a vorbit prin Cuvântul Lui, care ne-a deschis înțelegerea pentru Scriptură, care ne-a dăruit harul Său ca să recunoaștem ziua, ceasul și mesajul trimis de El și să avem parte de ceea ce face chiar acum. Avem de transmis foarte multe saluturi, probabil, ca niciodată mai înainte; telefonul a sunat deseori; mulți ne-au sunat. Saluturi [...]. Am primit un telefon deosebit din Japonia, și fratele a spus: „Când vii? Noi te invităm”. Saluturi [...].

Este minunat în ce mod se exprimă foamea aceasta duhovnicească și în ce mod este și astâmpărată această foame. Căci Dumnezeu ne-a pregătit o masă bogată în fața potrivnicilor noștri, așa cum a exprimat-o și David: „*Tu îmi întinzi masa în fața potrivnicilor mei*” [Ps. 23.5]. Noi cu toții știm că doar acelaia care, cu adevărat, găsește har înaintea lui Dumnezeu, El îi descoperă căile Sale, Cuvântul Său și voia Lui. Toți ceilalți trec pe lângă aceasta.

[Saluturi...].

Noi suntem recunoscători pentru toate posibilitățile care există acum pentru ca să fie auzit Cuvântul pretutindeni și să fie trăit ce face Dumnezeu în timpul nostru. Apoi, a fost exprimată dorința ca eu să mulțumesc din nou fraților care au pregătit lucrurile în mod deosebit în adunările din Republica Congo, Africa. Totul a fost organizat și aranjat într-un mod minunat. Pur și simplu dorim să recunoaștem acest efort și să le mulțumim. Haideți să fim sinceri: dacă n-ar fi fost frații din diferite țări, eu n-aș fi putut să mă merg acolo ca să vestesc Cuvântul în acele locuri. Desigur, în urmă cu peste treizeci de ani eu am vizitat deja aceste țări. Dar dacă Dumnezeu nu i-ar avea pe frații din țările respective, care împart și ei hrana și care îl invită pe fratele Frank și se bucură că este vestit Cuvântul lui Dumnezeu... Dacă toți acești frați, de exemplu, dacă fratele nostru Baltazar și fratele Mamba nu ar fi fost în Likasi, Congo, atunci fratele nostru Taty și cu mine nu ne-am fi dus acolo ca să vestim Cuvântul lui Dumnezeu; la fel este și cu fratele Katzadi și fratele Prosper din Lubumbashi, Congo. Ei au organizat adunările fiind convinși că vine cineva ca să le vestească ultimul mesaj. La fel este situația cu ceilalți frați: fratele Mamba din Kolwezi - el este convins de acest fapt și de aceea a pregătit aceste adunări. De aceea au venit acolo mii și mii de credincioși. Noi am făcut câteva estimări ieri: acolo au fost prezenți între șaiszeci și șaptezeci de mii de credincioși în cele unsprezece adunări și milioane de oameni au ascultat prin televiziune ceea ce a fost vestit și ei au avut posibilitatea să se decidă.

Haideți s-o spunem din nou: dacă n-ar fi fost toți acești frați din orașele și țările respective... De exemplu Dr. Mbie în Mbuji-Mayi unde s-au adunat douăsprezece mii de oameni ca să asculte Cuvântul lui Dumnezeu. Suntem mulțumitori pentru acești frați: pentru fratele Tituku și pentru toți ceilalți frați din Brazzaville, Congo; fratele George din Kinshasa, Congo și fratele Iosif. Ei au aranjat adunările cu toată dăruirea și din toată inima lor. De asemenea fratele Justin în orașul de graniță cu Angola. Pretutindeni Dumnezeu Își are poporul Său. Și, bineînțeles, adunările mari din Kinshasa.

Frați și surori, suntem noi conștienți cu adevărat că acum se apropie de încheiere istoria planului mântuirii, că Dumnezeu lasă să răsunе ultima chemare, ultimul mesaj care este Cuvântul făgăduit pentru acest timp?

Fratele nostru L. din Suedia m-a sunat și mi-a spus: „Frate Frank, îți mai aduci aminte când ți s-a spus: «Robul Meu, când va începe ultima lucrare a lui Dumnezeu, atunci Eu îți voi vorbi din nou»”. Există frați care au scris în inima lor ceea ce a spus Domnul. Și eu a trebuit să mă gândesc și la acel 28 decembrie, când Domnul mi-a zis: „Robul Meu adună-Mi poporul Meu, pe toți aceia cu care Eu am încheiat legământ prin jertfă. Adună-Mi poporul Meu”. Aceste adunări au loc acum. Noi nu venim de la peste o mie de kilometri doar ca să luăm parte la o adunare oarecare. Venim pentru că, noi ca popor al lui Dumnezeu, am recunoscut că acum este vestit ultimul mesaj. Doar închipuiți-vă dacă oameni din toată lumea ar fi în legătură directă și aici ar fi doar niște scaune goale; sau dacă fratele Frank ar predica undeva într-o încăpere mică, într-un studio și în spatele lui s-ar afla o cortină și el ar predica acolo, cine ar putea să creadă că din est, vest, sud și din nord vin oameni ca să asculte Cuvântul Domnului? Și în mod deosebit în această legătură: „Adună-Mi poporul Meu”. Și apoi a fost pus accentul pe: „Toți aceia care au încheiat cu Mine legământul prin jertfă”. Dumnezeu a încheiat acest legământ cu noi, dar ați răspuns voi acestui legământ? Ați spus voi un „Da!” acestui legământ pe care l-a încheiat Dumnezeu cu noi pe crucea de pe Golgota? Legământul a fost încheiat și Domnul nostru spune că El nu dorește ca cineva să se piardă. Dar numai cine se recunoaște pierdut, poate să fie salvat.

Haideți s-o spunem foarte clar: dacă cel pierdut trebuie să fie salvat... Dacă am pierdut ceva, atunci eu trebuie să-l fi posedat mai înainte, înseamnă că a fost proprietatea mea mai înainte. Și aceasta este taina lui Dumnezeu: noi am fost rânduiți înaintea întemeierii lumii ca să fim fii și fiice ale lui Dumnezeu. După aceea, prin căderea în păcat, am fost pierduți și apoi am fost salvați și readuși înapoi în starea noastră originală, ca fii, așa cum o scrie Pavel în Galateni 4: că în Isus Hristos, Fiul lui Dumnezeu, noi am fost înfiați. Planul de mântuire al Dumnezeului nostru este minunat și vă rog credeți-l. Fratele Alfred Borg a citit din Efeseni 1, de la v. 3 până la v. 8. Știți ce este scris în versetul 9?

Vers. 9: „*Căci a binevoit să ne descopere taina voii Sale...*”. Suntem aleși, iertați, am primit viața nouă. „*Căci a binevoit să ne descopere taina voii Sale, după planul pe care-l alcătuiuse în Sine Însuși*”.

Laudă Dumnezeu! Celui viu pentru astfel de cuvinte minunate din sfânta Scriptură, care se împlinesc în noi și în mijlocul nostru! Nu numai că citim, ci ne regăsim în Cuvântul lui Dumnezeu, prin harul Domnului. „Căci a binevoit să ne descopere taina voii Sale, după planul pe care-l alcătuiască în Sine Însuși”.

Apoi vers. 10: „Ca să-l aducă la îndeplinire la împlinirea vremurilor, spre a-Și uni iarăși într-unul, în Hristos, toate lucrurile: cele din ceruri și cele de pe pământ”.

Noi am putu fi martori la aceste dezvoltări. Și fratele Müller a reamintit scurt că totul este har; ca de exemplu faptul că am fost martor ocular. Voi știți ce a făcut Domnul Dumnezeu. Eu nu am făcut nimic în direcția aceasta. Vă rog credeți-mă, eu port doar o răspundere foarte mare datorită însărcinării, pentru că am devenit martor ocular ca să pot spune ceea ce a spus și apostolul Ioan: „Ceea ce au văzut ochii noștri, ce au auzit urechile noastre cu privire la Cuvântul vieții aceasta v-o vestim vouă”. Nu doar ceva din auzite, ci un martor trebuie să fi fost de față când s-a întâmplat ceva. Tot așa a fost situația și în cazul meu. Din 1950 eu am știut deja din prima adunare că acesta este un bărbat al lui Dumnezeu. Și cu toate că n-am avut habar de o făgăduință sau despre un mesaj, dar atât am știut: „Nimeni nu poate face ceea ce se întâmplă aici, decât dacă Dumnezeu este cu el”. Noi am trăit această slujbă minunată, am fost martor ocular. Eu mă bucur când îi întâlnesc pe alți frați și surori care au fost și ei martori. Dar după aceea a venit și chemarea și trimiterea mea personală.

Mai înainte am verificat puțin documentele mele și am găsit acest ziar din anul 1963 în care a fost publicată fotografia mea; acest ziar din Hamburg – „Mai multă lumină” - a publicat un articol întreg despre cum m-a chemat Domnul și cum m-am dus la fratele Branham. Totul este scris aici și a fost publicat în anul 1963. Eu n-am inventat nimic, ci Dumnezeu a avut grijă ca ceea ce are El de gând să facă să nu rămână ascuns undeva, ci aceasta să fie făcut cunoscut întregii lumi. În acest mod noi am ajuns în această perioadă de timp, cum am văzut deja și aseară, când putem cu adevărat să ne ridicăm capetele fiindcă știm că răscumpărarea noastră se apropie. Suntem noi cu toții conștienți că aici nu există niciun fanatism? Ci noi am găsit har înaintea lui Dumnezeu, am recunoscut

timpul, ceasul și mesajul, primind trimiterea; așa cum am citit și ieri din Tesaloniceni, așa cum Pavel, prin Duhul Sfânt, a fost călăuzit să redea totul într-o ordine minunată, într-un capitol întreg cu privire la răpire. Și apoi, „*Cât despre vremuri și soroace, n-aveți trebuință să vi se scrie, fraților*”. Și după aceea vine semnul la care trebuie să luăm aminte: „Când se va spune: «Acum este pace și siguranță»”, atunci a sosit timpul, atunci a sosit timpul. Noi am citit toate articolele din mai multe limbi, și cu adevărat este vorba ca totul să fie accelerat. Profetia biblică își găsește împlinirea ei și noi putem să-I mulțumim Domnului de fiecare dată.

Ce a spus Îngerul Domnului fratelui Branham? „Dacă vrei să știi cât de târziu este, uită-te la ceas. Dacă dorești să știi ce zi este atunci uită-te în calendar. Dar dacă dorești să știi cât de avansat este timpul atunci uită-te la Israel și la lucrurile care se întâmplă acolo”. Frați și surori, de asemenea el a spus: „Încheierea legământului și răpirea vor avea loc aproximativ în același timp”. Iar acum ei vorbesc despre aceasta – vă rog să nu o luați chiar literal – acum ei spun că „nu vor mai trece ani”. Ei chiar au susținut că este vorba doar de nouă luni până când toate aceste negocieri vor ajunge la încheiere. Atunci cât de avansat este timpul? Dar vă rog nu vă fixați o dată, ci doar să aveți o orientare biblică! „Când veți vedea aceste lucruri întâmplându-se”. Când le veți vedea. Noi vedem cum se petrece și înaintează totul și putem să ne ridicăm capetele. Să nu fixăm o dată, indiferent dacă mai durează un an sau zece ani, aceasta este treaba lui Dumnezeu. Noi nu vom decide asupra acestui fapt. Cu toții știm ce este scris și în Petru, că batjocoritorii vor întreba: „*Unde este făgăduința revenirii Lui? Căci ... toate rămân așa cum erau de la începutul zidirii!*” [2 Pet. 3.4]. Dar după aceea vine și răspunsul: „*Domnul nu întârzie în împlinirea făgăduinței Lui...*, dar El nu dorește ca ultimii să fie pierduți, ci să fie chemați și ei” (v. 9). Noi am primit acest har că putem să dăm mai departe această ultimă chemare.

Dați-mi voie să citesc câteva versete biblice care au fost puse pe inima mea. Primul este din Evanghelia lui Ioan cap. 17 de la v. 14: „*Le-am dat Cuvântul Tău; și lumea i-a urât, pentru că ei nu sunt din lume, după cum Eu nu sunt din lume*”.

Nouă Domnul ne-a dăruit Cuvântul Său, nu o interpretare, ci Cuvântul original. Și de asemenea fratele Branham a spus: „Dumnezeu

este propriul Său interpret. Când vine timpul, atunci El permite să se împlinească ceea ce a făgăduit El. Niciun om nu trebuie să se forțeze să interpreteze Cuvântul, ci este suficient să creadă că Domnul va împlini tot ceea ce a făgăduit El.

Ioan 17.17: „*Sfințește-i prin adevărul Tău: Cuvântul Tău este adevărul*”.

Momentan mă preocupă gândul pecetluirii. Efeseni 1.13: „*Și voi, după ce ați auzit cuvântul adevărului (Evanghelia mântuirii voastre),ați fost pecetluiți cu Duhul Sfânt*”. Dacă privim în urmă, la secolul trecut, câți au fost botezați cu Duhul Sfânt? Câți au fost unși? Câți au întrebuințat darurile Duhului Sfânt? Dar cine a fost pecetluit? Cine din toți aceștia a ieșit din toate lucrurile lumești? Cine a auzit chemarea: „Voi poporul Meu ieșiți afară, despărțiți-vă și nu vă atingeți de nimic necurat!”?

Și exemplul cel mai bun din țara noastră îl avem în Mülheim de pe Ruhr. În anul 1909, pastorul luteran de acolo a experimentat cu toată biserica lui Cincizecimea; acolo a avut loc turnarea Duhului Sfânt și toți au vorbit în alte limbi și L-au lăudat și proslăvit pe Dumnezeu. Dar apoi, împreună cu toată biserica lui au rămas în învățătura trinitară, au rămas în biserica luterană, au rămas în vechiul crez. Până în ziua de azi toată „mișcarea din Mülheim” a rămas ceea ce a fost [mai înainte] și totuși ei pot să susțină: „Noi L-am trăit pe Dumnezeu, am trăit lucrarea Duhului Sfânt”.

Vă spun foarte clar: acesta este timpul chemării directe afară. Și pecetluirea nu poate să aibă loc atât timp cât mai sunt crezute învățături false. Doar ce este dumnezeiesc poate fi pecetluit în noi prin Duhul Sfânt. Și de aceea, mai înainte trebuie să aibă loc chemarea afară.

Eu, de asemenea, am trăit totul începând din anii 1948, 1949. Câte botezuri cu Duhul Sfânt au avut loc... Câte binecuvântări au fost în Kassel, în Hamburg sau în alte locuri... Noi am trăit multe lucruri: ne-am rugat până noaptea târziu și L-am trăit pe Dumnezeu. Dar ce a rămas? Eu pot să-mi amintesc foarte bine: împreună cu câțiva frați, fratele Russ, fratele Schmidt și fratele Borg ne-am dus în Erzhausen și acolo, în cartierul general al mișcării penticostale germane, am mărturisit despre ceea ce a făcut Dumnezeu în timpul nostru. Eu i-am cunoscut pe acești

oameni, personal, am dus geanta șefului, iar adjunctul lui a fost găzduit peste noapte la părinții mei. Eu i-am cunoscut pe toți acești oameni importanți, pe fratele Vesler și pe toți ceilalți. Dar după aceea a venit momentul [când ei au spus:] „Dovada noastră este vorbirea în alte limbi”.

Frați și surori, chiar dacă aș vorbi în limbi omenești și îngerești... Mulți pot face acest lucru. Atunci s-a întâmplat ceva; eu a trebuit să spun: „Fraților, cum puteți voi să respingeți lucrarea supranaturală a lui Dumnezeu?”. Atunci le-am arătat fotografia cu stâlpul de foc deasupra capului fratelui Branham și am spus: „Eu, personal, am fost în Washington și am văzut această fotografie cu această lumină supranaturală în Hall of Art și am devenit un martor ocular că acolo este păstrată fotografia”. Și atunci acel adjunct a luat fotografia din mâna mea a aruncat-o pe podea și a zis: „Pentru noi [această fotografie] n-are nicio importanță”. Voi nu vă puteți închipui ce s-a întâmplat în interiorul meu. Pe de o parte am fost martor ocular și am trăit ce a făcut Dumnezeu. Și apoi încă o observație a fost făcută: „Da, el a fost un mare evanghelist cu un dar deosebit, dar cu privire la proroc, nu putem s-o primim”, ș.a.m.d.

Frați și surori, ceea ce face Dumnezeu este făcut pentru noi și noi putem s-o primim. Dar aceasta a fost o situație foarte dureroasă pentru mine. Și de atunci toți au rămas tot acolo unde au fost și până atunci. În prezent există 550 milioane de penticostali și carismatici, dar unde sunt ei? Toți rămân acolo unde au fost și mai înainte.

De aceea, frați și surori, noi putem și trebuie să luăm în serios acest ultim mesaj, această chemare afară, să ieșim afară din toate compromisurile. Și aceasta, de asemenea, am citit-o: în învățătura bisericii romano-catolice, în catehism, ce scriu și cred ei despre dumnezeire: că Dumnezeu, ca Tată, L-a născut pe Fiul în veșnicie. Și după aceea, cândva, Tatăl și Fiul L-ar fi chemat la existență pe Duhul Sfânt. Așa ceva este imposibil - ce au făcut oamenii aceștia din Cuvântul lui Dumnezeu. Și toate bisericile protestante și denominațiile cred acest crez de la Niceea, care a fost instituit în 381 în Calcedon. Și toți susțin că ei cred biblic și totuși ei cred în trei veșnici, trei atotputernici. Dar există numai un Singur Dumnezeu veșnic și un Singur Dumnezeu Atotputernic și acesta este Domnul Dumnezeu.

Și așa cum am spus deseori, termenul „Dumnezeu Fiul” nu este scris nici o singură dată în întreaga Scriptură! Și la fel, nici o singură dată în toată Scriptura nu este scris: „Dumnezeu Duhul Sfânt”. Dar de 26 de ori, începând cu Romani 1 este scris: „Lăudat și slăvit să fie Dumnezeu Tatăl Domnului nostru Isus Hristos” - „al Domnului nostru Isus Hristos”. Dar despre dumnezeire nu putem vorbi astăzi mai în detaliu. Dar pentru mine tema aceasta a dumnezeirii este tema cea mai minunată, este tema originală: Dumnezeu descoperit în trup, neprihănit în Duhul, vestit printre neamuri, primit prin credință și înălțat în slavă. Un Singur Dumnezeu care ni S-a descoperit ca Tată în cer, în Fiul Său, pe pământ și în noi, prin Duhul Sfânt – trei descoperiri astfel ca El să-Și împlinească planul Lui de mântuire. Și l-a și împlinit. Pentru noi este minunat.

Mai ales pentru mine... Eu am auzit vocea Domnului de cel puțin patrusprezece ori și îmi permit să fac o remarcă aici: niciunul din voi toți care sunteți astăzi prezenți aici [nu puteți] pronunța cuvinte atât de clare precum le rostește Domnul. Domnul mi-a vorbit foarte clar toate cuvintele și eu am fost foarte atent. Eu nu am fost atent doar la cuvintele spuse de Domnul, ci și la cât de clar a pronunțat El fiecare cuvânt și fiecare propoziție.

Frați și surori, eu mă bucur de faptul că Domnul vorbește foarte clar. Voi știți ce vreau să spun. El vorbește atât de clar pentru ca noi s-o și înțelegem cu adevărat. Și nimeni nu mai trebuie să vină și să întrebe: „Ce ai spus?”. Domnul vorbește și prin Cuvântul Lui, prin Cuvântul Lui, în toată claritatea. Nimeni nu mai trebuie să se întoarcă și să întrebe: „Ce ai spus?” De ce? Fiindcă Domnul vorbește foarte clar și a deschis înțelegerea noastră pentru Scriptură.

În Ioan 17.18 este scris: „*Cum M-ai trimis Tu pe Mine în lume, așa i-am trimis și Eu pe ei în lume*”. O trimitere dumnezeiască în planul de mântuire al Dumnezeului nostru. Domnul Își continuă lucrarea Lui prin Biserică, până când vine încheierea planului Său iar biruitorii vor fi luați la El în slavă.

Ioan 17.19: „*Și Eu Însumi Mă sfîntesc pentru ei, ca și ei să fie sfînțiți prin adevăr*”.

Frați și surori, astăzi doresc să spun: nu vă asumați niciun fel de risc! Folosiți ziua de astăzi pentru ca toți aceia care încă nu sunt siguri că

și-au primit iertarea, s-o primească prin credință! Vestirea vine din Cuvânt, dar credința vine în urma auzirii. Așa cum este scris și în Luca 24.47: „*Și să se propovăduiască tuturor neamurilor, în Numele Lui, pocăința și iertarea păcatelor...*”. Astăzi vestim și ultimilor care sunt în mijlocul nostru și în toată lumea, tuturor acelor care încă n-au avut această trăire: astăzi este ziua voastră. Astăzi noi vă vestim iertarea păcatelor prin sângele Mielului, care a fost vărsat pe crucea de pe Golgota. Domnul a încheiat un legământ nou în sângele Lui cel sfânt și scump. El a putut să spună: „Acesta este legământul cel nou, în sângele Meu care a fost vărsat pentru mulți, spre iertarea păcatelor”.

Eu doresc ca voi, cu toții să aveți parte de aceasta. Toți să-și trăiască convertirea, înnoirea, nașterea din nou, botezul cu Duhul Sfânt, toți să-și aibă trăirile lor personale de mântuire cu Dumnezeu. Noi cu toții să ne întoarcem, cu adevărat, la început și Biserica Dumnezeului Celui viu să devină o inimă și un suflet în restituire, pentru ca toate darurile și slujbele să poată fi manifestate. Dumnezeu va face totul, dar eu doresc ca voi, cu toții să aveți parte de aceasta. Niciunul din voi să nu rămână în urmă aici pe pământ. În trecut eu am spus-o: dacă aceia care parcurg 1650 de kilometri ca să fie în acest loc, nu vor avea parte de răpire, atunci eu ar trebui să le plătesc costul combustibilului. Dar fiindcă nu voi mai fi aici, eu nu o voi putea face. De aceea doresc cu adevărat... Eu plâng acum, îmi curg lacrimile. Eu doresc ca toți aceia care vin de aproape și de departe să aibă parte [de răpire]. Ei să creadă din toată inima lor și să aibă o trăire nouă cu Dumnezeu și noi cu toții împreună să înaintăm până vom vedea împlinit tot ceea ce am crezut.

Ioan 17.23: „*Eu în ei și Tu în Mine – pentru ca ei să fie în chip desăvârșit una, ca să cunoască lumea că Tu M-ai trimis și că i-ai iubit cum M-ai iubit pe Mine*”.

Vers. 26: „*Eu le-am făcut cunoscut Numele Tău și li-L voi mai face cunoscut, pentru ca dragostea cu care M-ai iubit Tu să fie în ei, și Eu să fiu în ei*”. Aceasta este ținta lui Dumnezeu cu Mireasa Mielului, cu toți credincioșii adevărați.

De asemenea, în punctul acesta avem mărturia Scripturii, căci este scris: „*Mulți sunt chemați, dar puțini sunt aleși*”. Noi avem și pilda din Matei 25. Jumătate dintre aceia care au ieșit afară, care au auzit

chemarea: „Iată, vine Mirele, ieșiți să-L întâmpinați”, jumătate au fost pregătiți; dar cealaltă jumătate au avut doar iluminare în lămpi. Dar ceilalți au avut și untdelemn în vase, descoperirea prin Duhul Sfânt. Frați și surori, avem nevoie de ambele. Fratele Branham a spus-o deseori în predica Răpirea, el a accentuat: „Acum este timpul chemării afară, timpul ca să ne pregătim lămpile și să ne umplem și vasele cu untdelemn”. Eu adaug ceva aici: „Nu este timpul să discutăm despre șapte tunete sau despre faptul că Domnul a venit deja sau încă nu a venit”. Pentru aceasta noi n-avem timp deloc. Ieri am spus-o deja aici, poate nu destul de clar, dar fratele Branham a făcut de cunoscut atât cât i-a fost descoperit de Dumnezeu.

Toți frații din toată lumea să primească în inimile lor că fratele Branham a auzit șapte bubuituri de tunet în legătură cu arătarea norului supranatural, când a avut loc acel cutremur puternic și vârfurile pomilor au fost rupte și pietrele și stâncile s-au rostogolit în vale. Și fiindcă acele șapte tunete l-au impresionat atât de mult... De ce? Fiindcă acolo i-a fost dată porunca: „Du-te spre Est, întoarce-te în Jeffersonville și vorbește despre cele șapte peceti”. Aceste șapte tunete de la arătarea norului supranatural.... Și fratele Branham a spus: „Al șaptelea înger din această constelație care mi-a vorbit, a avut o însemnătate mai mare pentru mine decât toți ceilalți șase. Și el mi-a zis să mă întorc în Jeffersonville și să vorbesc despre cele șapte peceti”. Și datorită acestei trăiri puternice cu cele șapte tunete în legătură cu ceea ce a trebuit să spună el despre cele șapte peceti în general, într-adevăr, el s-a referit de 69 de ori la Apocalipsa 10.7 fiindcă era singurul verset biblic care vorbește despre șapte tunete. Dar slujba fratelui Branham ca îngerul al șaptelea al Bisericii a fost rânduită nu doar ca să descopere o taină, ci toate tainele lui Dumnezeu, tot planul de mântuire, de la Geneza 1.1 până la Apoc. 22.21, să fie descoperite poporului lui Dumnezeu.

În Apoc. 10.7, mai întâi este dat anunțul: „*În zilele în care (când) îngerul al șaptelea va suna din trâmbița lui*”. Și după aceea urmează trâmbițarea lui și după aceea în Apoc. 11.15 începe Mileniul Dumnezeului nostru.

Frați și surori, eu nu pot să fac altceva, eu trebuie să iau lucrurile în mod exact și să readuc totul în Cuvântul lui Dumnezeu. Eu trebuie să

spun numai ceea ce Dumnezeu a spus deja în Cuvântul Său. Eu nu pot să dau dreptate niciunui om. Dreptatea este numai de partea lui Dumnezeu. Nu pot să fiu de acord cu niciun om. În special aceia care s-au ocupat cu pecetea a șaptea, cu tăcerea [de o jumătate de ceas] din cer, cu cartea în mână ș.a.m.d. - vă rog, credeți din toată inima voastră ce este scris în Apoc. 6.12-14: *„Când a rupt Mielul pecetea a șasea, m-am uitat și iată că s-a făcut un mare cutremur de pământ. Soarele s-a făcut negru ca un sac de păr, luna s-a făcut toată ca sângele și stelele au căzut din cer pe pământ, cum cad smochinele verzi din pom, când este scuturat de un vânt puternic. Cerul s-a strâns ca o carte de piele... ”!*

Trebuie spus că lucrurile pe care le-a vestit fratele Branham în anul 1963 au fost redată așa cum le-a văzut Ioan pe insula Patmos. Dar aceste lucruri nu s-au împlinit în anul 1963. În 1963 fratele Branham a vorbit despre ceea ce are Dumnezeu de gând în planul Său de mântuire. Lucrurile se vor întâmpla atunci când va sosi timpul potrivit. Mulți cred că totul s-a întâmplat deja în 1963. Ce s-a întâmplat în 1963? Absolut nimic. În 1963 fratele Branham a vorbit despre aceste lucruri pe care le-a hotărât Dumnezeu în planul Său de mântuire. Și acestea se întâmplă, așa cum am și spus: primele patru peceti sunt paralele cu cele șapte epoci ale bisericii, unde este arătat călărețul din cele patru stadii. Și după aceea pecetea a cincea, despre care fratele Branham a spus că sunt martirii din timpul Holocaustului din cel de-al Doilea Război Mondial, toți evreii care au fost uciși acolo sunt sub altarul lui Dumnezeu; și s-a spus că și ultimii mai trebuie să fie adăugați la numărul lor, când va avea loc acea rupere a legământului și vor fi dați în mâna dușmanului timp de trei ani și jumătate. Totul a fost spus foarte clar.

Eu am o întrebare: trebuie să mai scriu încă o dată despre aceste lucruri? Mai sunt întrebări? Toți frații care vorbesc despre cele șapte tunete nu știu ce vorbesc. Ei nu cunosc contextul pe care Dumnezeu mi l-a arătat mie, prin harul Său. Fratele Branham m-a rugat în decembrie 1962: „Poți să mergi în Los Angeles ca să predici în locul meu? Eu am primit descoperirea să mă duc în Tucson”. Fratele Branham m-a rugat. Eu am acceptat și m-am dus în Los Angeles și am predicat în locul lui, pentru ca el să-și pregătească valizele. Și la începutul lui ianuarie 1963 s-a mutat în Tucson, așa cum i-a fost spus în vedenie: „Când strada pe care locuiești va fi lărgită, când buldozerele vor veni și gardul tău va fi pus pe

gazonul din fața casei, atunci să fii atent, atunci a sosit timpul să te muți în Arizona”. Și sosește fratele Frank la el în vizită, și vede și el buldozerele acelea care circulau în susul și-n josul străzii, vede gardul de pe gazonul din fața casei și prorocul îi spune: „Poți să predici în locul meu, în Los Angeles? Eu trebuie să-mi pregătesc valizele pentru că ceea ce mi-a arătat Domnul se împlinește acum”. Dumnezeu a pregătit totul în acest mod. Nu eu am planificat aceste lucruri, ci a fost în voia lui Dumnezeu. Deci, să-I mulțumim Domnului.

Acum încă ceva deosebit din 1 Timotei 6. Aici Pavel a scris capitole întregi despre diferite teme, cum trebuie să fie învățat în biserică, cum trebuie să fie pus în ordine totul în biserică: cu diaconii, cu bătrânii și așa mai departe. Și după aceea în 1 Tim. 6.3-4 scrie următoarele: *„Dacă învață cineva pe oameni învățătură deosebită și nu se ține de cuvintele sănătoase ale Domnului nostru Isus Hristos și de învățătura care duce la evlavie, este plin de mândrie și nu știe nimic; ba încă, are boala cercetărilor fără rost și a certurilor de cuvinte, din care se nasc pizma, certurile, cleветirile, bănuielile rele”*.

Deci, cine nu se supune mâinii puternice a lui Dumnezeu... Haideti s-o spunem clar, nu din pricina mea - eu sunt doar un om și sunt salvat prin har ca și voi toți, dar am o răspundere. Nu știu dacă merită s-o amintesc aici, dar în ultimele luni noi am trăit ceea ce s-a făcut cu fratele Branham și cu cele spuse de el. Unul dintre cei mai buni bărbați care a publicat deja șase cărți despre viața fratelui William Branham scrie acum că: „Norul s-a arătat cândva și cei șapte îngeri s-au arătat altă dată. Și aceste două lucruri nu au nicio legătură una cu cealaltă”. Acești oameni scriu lucruri imposibile pe baza unui singur argument pe care fiica fratelui Branham, din păcate, l-a scris: „[Atunci] nu era sezon de vânătoare fiindcă acesta începea abia pe 1 martie. De aceea a fost imposibil ca fratele Branham să fi fost acolo pe 28 februarie, fiindcă el a respectat întotdeauna legile țării”.

Voi nu vă puteți închipui ce provoacă aceasta în mine. Fratele Branham însuși a arătat că a fost aceeași trăire, că în acest nor cei șapte îngeri s-au arătat într-o constelație sub forma unei piramide. Și cel de-al șaptelea a avut pentru el o importanță mare; el a confirmat data în revista „Life”. Mulțumiri lui Dumnezeu pentru aceasta! Acum pot să zâmbesc un

pic. Mulțumesc lui Dumnezeu, eu sunt în posesia celor trei reviste de atunci: revista „Life”, revista „Science” și „Arizona Journal”. Le-am adus cu mine din S.U.A. Am toate aceste articole în original în biroul meu și toate confirmă că a fost 28 februarie. Și atunci vine un argument. Ce să fac cu acest argument? Pentru mine este important că Domnul S-a coborât, că El a dat o poruncă și lucrurile s-au și împlinit.

Dar vă puteți voi închipui ce durere este în interiorul meu? Dacă pe internet este [publicată] o lozincă a celui mai mare critic că un bărbat care a fost în urmă cu 36 de ani în Tabernacolul din Jeffersonville a spus acolo unele lucruri, poți doar să dai din cap. Și totuși acest bărbat necredincios mai scrie: „William Branham este un mincinos”. Apoi urmează toate punctele... Știți ce înseamnă aceasta pentru mine? Slujba mea este direct legată cu slujba fratelui Branham. Dacă n-ar fi existat un proroc, atunci n-ar fi existat niciun mesaj, atunci n-am fi fost nici noi astăzi aici, atunci Dumnezeu n-ar fi putut să dea toate aceste îndrumări. Dar oamenii au făcut atâta deranj.

Haideți să ne întoarcem la acest Cuvânt din 1 Tim. 6: „.....*este plin de mândrie...are boala...certurilor de cuvinte*”. Noi am spus-o deseori în acest loc. Frate Kupfer mă uit în direcția ta. N-am spus-o aici deseori? Unde este descoperirea Cuvântului și a voii lui Dumnezeu acolo nu mai au loc discuții. Și unde se mai discută, acolo încă nu este descoperire. Noi suntem mulțumitori fiindcă n-avem nevoie să discutăm despre niciun punct, fiindcă totul este clar, totul este fundamentat pe Cuvântul lui Dumnezeu.

Deci, acest îndemn îmi este adresat și eu îl dau mai departe tuturor fraților slujitori. Aici este scris: „*Dacă învață cineva pe oameni învățătură deosebită, și nu se ține de cuvintele sănătoase ale Domnului nostru Isus Hristos și de învățătura care duce la evlavie*”.

Doar o spun repede, sunt trei noțiuni: când „El Se descoperă”, când „El Se arată” și când „El vine”. Noi trebuie să punem pe bază biblică aceste trei noțiuni biblice și să le lăsăm acolo unde își au locul. Și despre aceasta am vorbit deseori. Dacă este scris: „În zilele când Fiul omului Se va descoperi”, atunci a fost o perioadă de timp. Și aceeași slujbă pe care a avut-o Domnul nostru s-a repetat. Dar revenirea Domnului nostru nu va avea loc într-o perioadă de patruzeci de ani, ci așa cum iese fulgerul de la

răsărit și se vede până la apus, așa va fi revenirea Domnului. Într-o parte a lumii va fi zi, în cealaltă va fi noapte, unii vor lucra pe câmp iar ceilalți vor dormi noaptea și răpirea va avea loc în același moment. Este minunat că Dumnezeu ne-a dăruit în inimile noastre un respect sfânt față de Cuvântul Lui, punându-l în inimile noastre.

Și, încă o dată sublinierea: „*Dacă învață cineva pe oameni învățătură deosebită...este plin de mândrie și nu știe nimic*”. Spuneți aceasta unui frate: „Tu habar nu ai despre ceea ce pretinzi că știi!”. Așteptați să vedeți ce se întâmplă atunci! Dar aici este scris: „*Este plin de mândrie* („orbit de mândrie ” – lb. germ.)”. Supuneți-vă sub mâna puternică a lui Dumnezeu și rezistați Diavolului și atunci el va fugi de la voi. Mai întâi noi trebuie să ne supunem mâinii puternice a lui Dumnezeu, să permitem să fim incluși în rânduiala divină.

Dacă Domnul ar fi încheiat [totul] cu slujba fratelui Branham atunci ar fi minunat și pentru mine; pe 24 decembrie, în ziua mea de naștere, să fi trăit răpirea atunci când fratele Branham a fost luat Acasă. Eu n-am trăit răpirea, dar l-am văzut pe fratele Branham cum a fost luat pe un nor. Aceasta este atât de adevărat precum Dumnezeu trăiește și această Biblie este deschisă înaintea mea. Eu l-am văzut înclinat puțin în față, suindu-se. Nu doresc să intru în prea multe detalii. Dar Dumnezeu a avut grijă de tot. El ne-a dat o continuare directă cu ceea ce a avut de făcut fratele Branham conform însărcinării lui Dumnezeu. Noi trebuie doar să-I mulțumim. Puteți s-o credeți și s-o primiți? Este foarte simplu, dacă vă este descoperit.

S-o spunem din nou, foarte clar, frați și surori: doar cui îi este descoperit... Și cui îi este descoperit? Doar aceluia care crede. Niciun om nu va primi o descoperire de la Dumnezeu, decât dacă crede Cuvântul, dacă crede făgăduințele pe care le-a dat Dumnezeu. Credința a fost importantă chiar și în slujba Domnului nostru. El nu a putut să facă nicio minune în orașul Său natal din pricina necredinței oamenilor. Închipuiți-vă, Domnul slavei nu a putut să facă nimic în patria Lui [Mar. 6.1]. Și de asemenea este scris: „*Nici frații Lui nu credeau în El*” [Ioan 7.5]. Atunci noi vedem că la Dumnezeu nu se are în vedere fața oamenilor, ci toți trebuie să vină la El și numai cine vine la El va primi har, va primi iertare și descoperire, așa cum am subliniat-o deseori.

Vers. 4-5: *„Este plin de mândrie și nu știe nimic; ba încă, are boala cercetărilor fără rost și a certurilor de cuvinte, din care se nasc pizma, certurile, clevetirile, bănuielile rele, zadarnicele ciocniri de vorbe ale oamenilor stricați la minte, lipsiți de adevăr („care au pierdut adevărul” – lb. germ.) și care cred că evlavia este un izvor de câștig”*. Care au pierdut adevărul... Cine a pierdut adevărul, trebuie să-l fi avut cândva.

Deci, la început, mulți au primit mesajul, au primit ca adevăr acest mesaj, ceea ce a vrut Dumnezeu să ne spună. Dar după aceea, după aceea au început certurile, răstălmăcirile, după aceea au urmat toate aceste lucruri. Fără să judecăm pe cineva, dacă privim în cercurile mesajului, atunci poți să dai din cap și să te întrebi: „Oare acesta este rezultatul a ceea ce ne-a dat Dumnezeu?”.

Frați și surori, a Dumnezeului nostru să fie slava. Noi nu spunem aceasta fiindcă suntem îngâmfați, ci o spunem spre slava lui Dumnezeu. El a pus în inima noastră respectul față de Cuvântul Lui. În mijlocul nostru nu există certuri despre nimic, cu adevărat, despre nimic. Și noi suntem mulțumitori lui Dumnezeu din toată inima noastră.

Ar mai fi putut fi citite multe versete biblice. Domnul Dumnezeu să-Și cerceteze poporul Său într-un mod îndurător și El să-mi dăruiască privilegiul de a... Și chiar dacă toți ceilalți merg pe căile lor proprii și cred niște răstălmăciri și se ocupă cu tot felul de certuri și alte lucruri rele, noi nu luăm parte la așa ceva, nu participăm la certuri. Noi predicăm Cuvântul adevărului așa cum este scris și așa cum l-a descoperit Dumnezeu prin gura fratelui Branham. Trebuie să spunem că nu este niciun singur punct despre care ar fi nevoie să ne certăm. Cui îi este descoperit de către Dumnezeu, acela o vede, acela n-are nevoie de lecții în particular.

Haideți să cuprindem despre ce este vorba astăzi. „Slujitorul Meu, adună-Mi poporul cu care Eu am încheiat legământul prin jertfă”. Voi știți unde este scris aceasta. Încă este scris în Psalmul 50.5-6: *„Strângeți-Mi pe credincioșii Mei care au făcut legământ cu Mine prin jertfă”*. Și știți ce este scris în următorul verset? V. 6: *„Atunci cerurile vor vesti dreptatea Lui, căci Dumnezeu este Cel ce judecă ”*.

Apoi vine cuvântul „Oprire”. Întotdeauna când în Psalmi este scris acest cuvânt „Oprire”, atunci nu este permis să citești mai departe, ci este

necesar ca să te oprești puțin, să faci o pauză, ca să te adâncești în ceea ce ai citit.

„Strângeți-Mi pe credincioșii Mei care au făcut legământ cu Mine prin jertfă. Atunci cerurile vor vesti dreptatea Lui”.

Noi nu ne-am adunat inutil în acest loc, ci avem făgăduința că cerul se deschide, că Dumnezeu mărturisește că dreptatea Lui și binecuvântările Sale vin peste noi și cerurile vor vesti dreptatea Lui. Nu dreptatea ta, nu dreptatea mea, ci dreptatea lui Dumnezeu. Și cum spune Pavel: „nouă ne-a încredințat slujba împăcării”.

Haideți să ne bucurăm că Dumnezeu Și-a cercetat îndurător poporul. Și împreună cu noi să fie binecuvântate toate popoarele și toate limbile în Est, în Vest, în Sud și în Nord, pe toate continentele. Cei aleși să asculte vocea Domnului, să accepte legământul pe care l-a făcut Dumnezeu cu noi în Isus Hristos. Noi suntem poporul legământului celui nou, noi avem parte de tot ce face Dumnezeu acum. „...cerurile vor vesti dreptatea Lui”. Binecuvântarea Dumnezeului atotputernic să se odihnească peste noi toți. Și acest sfârșit de săptămână să aibă ca rezultat ca toți să fi fost întăriți, toți să fi primit din nou o siguranță deosebită, să-și rededice viețile lor Domnului, să creadă din nou că El care a început va și desăvârși. Și niciuna din făgăduințele pe care le-a dat Dumnezeu nu vor rămâne neîmplinite. Lui, Dumnezeului Atotputernic Îi aducem cinstea, lauda și închinarea noastră.

Probabil în toate adunările [din Africa] am întrebat: „Câți și-au dedicat viața lor Domnului? Câți au crezut mesajul și câți sunt botezați în Numele Domnului Isus Hristos?” Și fratele Taty și ceilalți frați care au fost de față au văzut: mâinile care au fost ridicate. Acolo au venit oameni, nu că au fost puțin curioși, ci acolo au venit oameni care deja primiseră harul lui Dumnezeu, oameni care sunt deja chemați afară și căroră Dumnezeu a putut să le descopere Cuvântul Lui. Frați și surori, Dumnezeu a făcut lucruri mari și încă mai face lucruri mari acum în toți aceia care Îl cred.

Vă rog nu participați la nicio ceartă despre Cuvânt, nu participați la niciun fel de răstălmăcire! Rămâneți în cadrul Cuvântului lui Dumnezeu, astfel încât, prin Duhul Sfânt, prin Duhul Adevărului, să fim pecetluiți în Cuvântul adevărului până în ziua glorioasă a revenirii Domnului nostru

Isus Hristos. Lui, Dumnezeului Atotputernic, Îi aducem lauda și slava! Sunteți mulțumitori că puteți fi aici? Da, puteți să ridicați mâinile voastre.

Haideți să ne ridicăm pentru rugăciune. Poate vine fratele Jean Claude să cânte pentru noi, împreună cu corul, cântarea „Maranata” pe care și noi o putem cânta cu toții. După aceea îl rugăm pe fratele nostru din Ujgorod să vină și să se roage împreună cu noi. Poate ne va transmite niște saluturi. Suntem mulțumitori din toată inima noastră fiindcă Dumnezeu a chemat afară din toate popoarele, limbile și națiunile, așa cum i-a făgăduit lui Avraam. Dumnezeu să vă binecuvânteze!

Cântăm împreună această cântare, în măsura în care putem.

[Fratele Jean Claude, împreună cu corul cântă cântarea „Maranata” (...)]. Amin. „Isus revine, Isus revine”.

Acum întrebarea: sunt în mijlocul nostru frați și surori care doresc să fie botezați? Ridicați foarte scurt mâinile. Nu demult am avut un botez. Dacă nu este foarte urgent atunci așteptăm până data viitoare. Trei, patru persoane. Nicio problemă, botezul poate să aibă loc după adunare.

Noi îl rugăm pe fratele Schmidt să ne traducă saluturile fratelui Rayon. Noi suntem bucuroși fiindcă tu ești astăzi aici. Transmite saluturile și după aceea roagă-te împreună cu noi și apoi să iei din nou saluturi din partea noastră. [Fratele din Ujgorod transmite saluturile și se roagă (...)]. Cântăm încă o cântare. Unde este fratele din Brazilia? Să vină și el. [Se cântă o cântare (...); fratele din Brazilia transmite saluturile din partea fraților și surorilor din Brazilia (...)].

Cei care doresc să fie botezați să vină acum în față. După aceea le chemăm și pe surorile noastre ca să ne cânte o cântare potrivită. Propuneți o cântare [Se cântă cântarea „Eu Îl iubesc pe Isus”; cele două surori cântă o cântare (...)].

Ne apropiem de încheiere. Dorim să vă mulțumim tuturor celor ce ați venit și vă urăm tuturor binecuvântarea lui Dumnezeu, în toate limbile, în toate popoarele. În special perechii din Bulgaria, care vor avea un program la televiziunea din Bulgaria. Dumnezeu a deschis uși astfel ca și în Bulgaria noi să putem avea la televiziunea de acolo un program o dată pe săptămână. Dumnezeu are grijă de toate, în toate popoarele, limbile și națiunile astfel încât ultimul mesaj să poată fi auzit. Eu doresc,

cu o inimă cinstită, să mulțumesc tuturor fraților din toate țările, celor ce vorbesc limbile: română, cehă, poloneză, rusă, franceză, spaniolă, portugheză și tuturor din toate celelalte limbi. Dumnezeu ne-a dăruit totul astfel încât însărcinarea Lui să se împlinească. Așa cum am spus deseori: Matei 24 nu ar putea să se împlinească dacă n-ar exista toți frații din toate țările, care împart și ei la rândul lor aceeași hrană duhovnicească. Dumnezeu a avut grijă de tot, pentru ca noi să fim în posesia acestei hrane duhovnicești. Căci omul nu trăiește numai cu pâine, ci cu fiecare Cuvânt al lui Dumnezeu. Și Dumnezeu ne-a dăruit nouă acest har în acest timp. Deci, în toate popoarele, toate limbile și toate rasele, pretutindeni pe acest pământ, de la răsăritul până la apusul soarelui, poporul lui Dumnezeu să fie binecuvântat în Numele Domnului nostru Isus Hristos.

Voi trei vreți să fiți botezați? V-ați dedicat viețile voastre Domnului și doriți ca să încheiați legământul unui cuget curat cu Dumnezeu, să fiți înmormânați cu Isus Hristos, prin botez și să înviați împreună cu El la o viață nouă, așa cum a scris-o Pavel în Romani 6 unde este simbolizat în mod deosebit: „să fi murit, să fiți înmormânați, să fiți înviați”? De asemenea este scris: „*Cine va crede și se va boteza*”. Credinței îi aparține botezul. Omul poate să spună de o sută de ori: „Eu cred”. Dar este scris: „*Cine va crede și se va boteza, va fi mântuit*”. Cine nu crede, acela va osândit. Cine nu crede, acela nici nu este botezat, ci merge pe căile lui proprii mai departe. Dumnezeu v-a dăruit harul Său, voi ați devenit credincioși. Iar acum fratele Helmuth Miskis, care vă va boteza după aceea, va veni și se va ruga împreună cu voi. [Se roagă fratele Helmuth Miskis (...)]. Saluturi [...].

Fiți bineveniți cu toții în mijlocul nostru! Dumnezeu să vă binecuvânteze, din bogăția harului Său.

Lui, Dumnezeului Atotputernic, Îi aducem slava și lauda și pentru acest sfârșit de săptămână. S-a meritat! S-a meritat! Cuvântul Dumnezeului nostru este foarte prețios pentru noi. A Lui să fie slava. Frate Schmidt, roagă-te cu noi.

[Fratele Schmidt: O, Dumnezeule mare, noi cu toții privim la Tine, la Dumnezeul cel viu. Nu privim la munți, ci ne uităm la Tine, căci doar de la Tine ne vine ajutorul, doar de la Tine vine binecuvântarea și numai Tu poți să ne dăruiești tot ceea ce ai făgăduit. Căci noi Te credem pe Tine

și credem Cuvântul Tău. Îți mulțumim o, Doamne, și pentru această zi și pentru părtășia pe care am putut s-o avem împreună în prezența Ta, în fața tronului Tău de har. Îți mulțumim fiindcă Tu ne-ai socotit vrednici să auzim ceea ce ai Tu să ne spui prin Cuvântul Tău. Îți mulțumim că ne-ai dăruit har, fiecăruia în parte, celor mici și celor mari, celor tineri și celor în vârstă, ca să primim ceea ce este plăcut înaintea Ta. Te rugăm să rămâi în mijlocul nostru. O, Isuse, dăruiește harul Tău, așa cum am auzit și la început: ca să nu fim doar în posesia ungerii, ci pecetluiește Cuvântul Tău în inimile noastre, pentru slava Numelui Tău. Îți mulțumim, în Numele Tău cel sfânt. Amin. Amin. Harul Domnului să fie cu voi. Dați mâna unii cu alții și urăți-vă binecuvântarea lui Dumnezeu.